

LOUŇOVICKÝ zpravodaj

3/2014

Vydává Obecní úřad Louňovice • září 2014

SLOVO ÚVODEM

Vážení spoluobčané, milí Louňováci!

V úvodníku Louňovického zpravodaje se na Vás obracím již po šestnácté a ve volebním období 2010-2014 naposledy. Jaké bude složení nového zastupitelstva, rozhodnete Vy, kteří 10. a 11. října přijdete odevzdat hlas v komunálních volbách. Volební účast je v Louňovicích tradičně vysoká a pevně věřím, že letošní komunální volby nebudou výjimkou.

O tom, jak pracovalo stávající zastupitelstvo, si musíte obrázek udělat sami, ale já sám bych vypíchl dvě věci. Tou první je napojení našeho vodovodu na vodovod Svazku obcí Region jih (voda ze Želivky) a převzetí provozování vodovodu a kanalizace pod správu obce. Druhou je prohloubení spolupráce obcí Babice, Doubek, Klokočná, Louňovice, Mukařov, Svojetice, Štíhlíce a Tehovec na rozšíření kapacity Základní školy Mukařov. Letos byla dokončena nástavba kon-

tejnerové části, takže i louňovické děti mohly začít školní docházku ve spádové škole. Podarilo se zahájit stavbu i zděné přístavby školy, která bude otevřena se zahájením nového školního roku 2015/2016.

Obyvatelům Louňovic přeji, aby si vybrali zástupce, kteří budou ze všech sil naši obec nadále zvelebovat a přispějí i ke zlepšování mezilidských vztahů a sousedské vzájemnosti.

Na závěr mi ještě dovoluje poděkovat za velmi dobrou práci všem zaměstnancům obce, zvláště nejblíže spolupracovnícům Daně Kodejšové a Ivaně Hřebcové.

Přeji Vám příjemný barevný podzim, a pokud patříte k většině naší populace, co se v těchto dnech přibližuje k lesu jen s košíkem a nožikem, přeji Vám také mnoho houbařského štěstí.

Josef Řehák – Váš starosta

V DOKONČENÉ KONTEJNEROVÉ PŘÍSTAVBĚ JE UMÍSTĚNA I TŘÍDA 1. A, DO KTERÉ CHODÍ DĚTI Z LOUŇOVIC

INFORMACE OBECNÍHO ÚŘADU

Zápis z jednání zastupitelů OBCE LOUŇOVICE od 26. 5. 2014 do 8. 9. 2014

- Zastupitelé rozhodli, že počet členů zastupitelstva obce Louňovice pro volební období 2014 – 2018 bude devět.
- Zastupitelé odsouhlasili rozpočtové opatření číslo 2/2014, 3/2014
- Zastupitelstvo obce pověřilo starostu k provádění rozpočtových změn v rozsahu nutném k harmonizaci rozpočtu v období mezi zasedáními zastupitelstva od měsíce června 2014 do konce roku 2014 s tím, že u výdajové stránky jednotlivých rozpočtových opatření nesmí přesáhnout hranici sto tisíc korun. Písemné zpracování rozpočtových opatření bude předloženo na nejbližším zasedání zastupitelstva obce zastupitelům na vědomí.
- Zastupitelé vzali na vědomí rozpočtová opatření číslo 4/2014, 5/2014, 6/2014.
- Zastupitelé odsouhlasili Závěrečný účet obce Louňovice za rok 2013
- Zastupitelé odsouhlasili účetní závěrku obce Louňovice za období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013
- Zastupitelé odsouhlasili účetní závěrku Mateřské školy Louňovice za období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013.
- Zastupitelé revokovali své usnesení č. 9/14 ze dne 31. 3. 2014, kterým odsouhlasili rozpočet obce Louňovice na rok 2014, který byl koncipován jako vyrovnaný včetně příjmů a výdajů uskutečněných v době rozpočtového provizoria.
- Zastupitelé odsouhlasili rozpočet na rok 2014, který je koncipován jako schodkový včetně příjmů a výdajů v době rozpočtového provizoria. Schodek bude kryt z úspor minulých let a krátkodobou půjčkou.
- Zastupitelé vzali na vědomí závěrečné účty za rok 2013: Svazku obcí Ladůvkraj, Svazku obcí Region Jih a Sdružení obcí mikroregionu Černokostecko.
- Zastupitelé odsouhlasili Dohodu o úpravě vzájemných práv a povinností vlastníků provozně souvisejících vodovodů uzavřenou mezi Svazkem obcí Regionem Jih a obcí Louňovice.
- Zastupitelé odsouhlasili smlouvu o zřízení věcného břemene – uložení elektrického vedení do pozemku p.č. 482/1 pro ČEZ Distribuce, a.s. a smlouvu o budoucí smlouvě o zřízení služebnosti inženýrské sítě – uložení vodovodu v pozemcích p.č. 477/1, p.č. 168/22, p.č. 168/33 pro obec Mukařov.
- Zastupitelé zamítli další žádosti ČEZ o odkupy pozemků pod trafostanicemi a to části pozemků p.č. 58/130 a 92/4.
- Školství:
Zastupitelé odsouhlasili podporu finanční účasti na Projektu (nástavby kontejnerové přístavby Základní školy Mukařov a příslibu finanční účasti na Projektu dle dohodnutého klíče, tzn. 21,6% z celkových nákladů, které činí 7.689.861,- Kč.
Zastupitelé odsouhlasili Smlouvu o spolufinancování projektu nástavby kontejnerové přístavby a její dodatek č. 1.
Zastupitelé pověřili starostu obce zástupcem do Komise, která je dohledovým, kontrolním a koordinacním orgánem pro realizaci Projektu nástavby kontejnerové přístavby spádové Základní školy Mukařov.
Zastupitelé byli informováni starostou, že kontejnerová nástavba ZŠ Mukařov byla dokončena a od 1. září 2014 zde byla zahájena výuka.
Zastupitelé byli starostou informováni o jeho rozhodnutí nevybrat do funkce ředitelky Mateřské školy Louňovice žádnou z uchazeček konkurzního řízení konaného dne 13. května 2014 a vyhlásit konkurz nový.
Zastupitelé byli informováni starostou, že dne 20. srpna 2014 vyhlásil nový konkurz na ředitelku MŠ Louňovice. Přihlášky je možné podávat do 30. 9. 2014 do 16 hodin.
- Zastupitelé odsouhlasili nákup rideru – víceúčelového stroje na údržbu v obci včetně příslušenství: rotační sekačky, cepové sekačky, kartáče, sběrače, sněhové frézy, sypače, sněhové radlice, sněhových řetězů a přívěsného vozíku) v ceně do 370.000,- Kč
- Zastupitelé rozhodli o vypsání výběrového řízení na zhotovitele stavby: „Amálka - klubovna při Mateřské škole Louňovice“ – prostor pro mimoškolní aktivity, zájmové kroužky a činnosti pod odborným vedením.

DŮLEŽITÁ INFORMACE

**Odpočty stavů domovních
vodoměrů (trvale obydlené domy)
budou provedeny ve druhé polovině
listopadu 2014.**

**Prosíme o umožnění přístupu
pracovníkovi obce.**

Pomocník na údržbu v obci

Delší dobu jsme přemýšleli, jaký stroj si pořídíme na údržbu v obci. Nakonec jsme vybrali stroj – STIGA Park Pro 25 4WD. Plně profesionální víceúčelový stroj je vybaven dvouválcovým motorem Honda GXV 660 o výkonu 25 kW. Má hydrostatickou převodovku s pohonem všech čtyř kol, hydraulický posilovač řízení a zvedání čelních přídatných zařízení, elektromagnetickou spojku, tempomat, komfortní sedadlo s opěrkami. Zvládne všechna přídatná zařízení: sekací hlava se záběrem 125 cm, cepová sekačka na vyšší trávu, čelní kartáč, přívesný vozík, motorový sběrač (tráva, listí), sněhová radlice, sněhová fréza, sypač písku.

Stroj máme od 10. června 2014. Po třech měsících provozu jsou poznatky pozitivní a panuje spokojenost jak s výkonem, tak i s kvalitou prováděné práce. Ještě uvidíme, jak se stroj osvědčí při zimní údržbě.

Josef Řehák

Výsledky voleb do Evropského parlamentu konaných ve dnech 23. a 24. května 2014 OBEC LOUŇOVICE

číslo	volební strana	počet hlasů	%
1	SNK Evropských demokratů	1	0,39
2	Strana práce a Nespokojení občané!	2	0,78
3	Klub angažovaných nestraníků	1	0,39
4	NE Bruselu - Národní demokracie	3	1,17
5	Křesťanská a demokratická unie - ČSL	6	2,33
6	Strana zdravého rozumu - Nechceme Euro	7	2,72
7	TOP 09 a Starostové	88	34,24
8	Liberálně ekologická strana	2	0,78
9	LEV 21 - Národní socialisté	4	1,56
10	Komunistická strana Čech a Moravy	5	1,95
14	ČSSD	12	4,67
16	ANO 2011	48	18,68
20	ODS	19	7,39
21	VIZE 2014	1	0,39
23	Strana zelených	11	4,28
24	Strana svobodných občanů	22	8,56
26	Komunistická strana Československa	2	0,78
29	Dělnická strana sociální spravedlnosti	1	0,39
32	Česká pirátská strana	20	7,78
33	Česká Suverenita	1	0,39
38	Koruna Česká	1	0,39
Celkem		257	100,00

Ostatní strany a hnutí nedostaly žádný hlas

Počet voličů:	749
Počet odevzdaných úředních obálek:	258
Počet platných hlasů:	257
Volební účast:	34,45%

K O N K U R Z NA ŘEDITELE(KU) MŠ LOUŇOVICE

Obec Louňovice, IČ: 00240435,
**vyhlašuje konkurzní řízení na
pozici ředitele(ky) Mateřské školy
Louňovice, Na Hoříčkách 163,
s předpokládaným nástupem
od 1. 1. 2015.**

Doručení přihlášky do 30. 9. 2014 do
16.00 hodin na OÚ Louňovice.

**Bližší informace na úřední desce
OÚ Louňovice nebo na
www.lounovice.cz.**

Informace k volbám do zastupitelstva v obci Louňovice

Ve dnech 10. a 11. října 2014 se budou konat volby do zastupitelstev obcí, tzn. i do zastupitelstva obce Louňovice. Hlasování proběhne dne 10. října 2014 od 14.00 do 22.00 hodin a dne 11. října 2014 od 8.00 do 14.00 hodin. V obci Louňovice máme jeden hlasovací okrsek a volební místností je obecní úřad. Právo volit do zastupitelstva obce má státní občan České republiky, který alespoň druhý den voleb dosáhl věku nejméně 18 let a je přihlášen k trvalému pobytu v obci. Zároveň má právo hlasovat ve volbách do zastupitelstva obce také občan jiného státu, který v den voleb dosáhl věku nejméně 18 let, je v den voleb v této obci přihlášen k trvalému pobytu a je muž právo volit přiznává mezinárodní smlouva a pokud požádal o zápis do dodatku stálého seznamu voličů. Volič může ze závažných, zejména zdravotních důvodů, v den voleb požádat okrskovou volební komisi, (nebo předem i telefonicky na Obecním úřadu Louňovice tel.: 323 660 205) o možnost hlasovat i mimo hlasovací místnost do přenosné hlasovací schránky.

Oprávněnost k účasti ve volbách prokazují občané okrskové volební komisi platným průkazem totožnosti (občanský průkaz, cestovní, diplomatický nebo služební pas, cestovní průkaz).

Hlasovací lístky budou dodány voličům nejpozději 3 dny přede dnem voleb do zastupitelstev obcí.

Několik informací k hlasování a sčítání hlasů

Počet hlasů pro stranu je součtem hlasů pro její kandidáty.

Přednostní hlasy ve formě, jak je známe z jiných voleb ve volbách do zastupitelstev obcí, **neexistují**, jsou jen hlasy pro kandidáta.

Pro každé volené zastupitelstvo je jen 1 hlasovací lístek, na kterém jsou všechny kandidující strany.

Každý volič v Louňovicích má devět hlasů (počet členů zastupitelstva v obci Louňovice) a může je uplatnit všechny nebo několik, popř. žádný.

Ať už se volič rozhodne pro jakýkoli způsob udělení svých hlasů, ty se započítávají zásadně jednotlivým kandidátům podle následujících pravidel (za podmínek splnění pravidel platnosti hlasu):

Pokud volič označí jednu stranu a nic jiného, tak se hlas započte každému kandidátu strany v pořadí od prvního až do devátého čísla.

Když volič označil jednu stranu a navíc její jednotlivé kandidáty:

hlas se započte každému kandidátu strany v pořadí od prvního dále až do devátého pořadového čísla a k voličem provedenému označení jednotlivých kandidátů této strany se nepřihlíží.

Když volič označil jednu stranu a ještě jednotlivé kandidáty jiných stran (jedné nebo více stran kromě označené strany): hlas se započte napřed každému jednotlivě označenému kandidátu ostatních stran a poté toliko kandidátům označené strany v pořadí od prvního dále až do počtu, kolik zbývá do počtu volených členů zastupitelstva (rozdíl mezi počtem volených a počtem jednotlivě označených).

Když volič označil pouze jednotlivé kandidáty (a nikoliv stranu), je jedno, zda jsou z téže strany nebo z různých stran v maximálním počtu devět: v tomto případě se hlas započte každému označenému kandidátu.

Další podrobnosti o způsobu hlasování a další informace související s volbami do zastupitelstev obcí můžete také získat na stránkách Ministerstva vnitra – adresa <http://www.mvcr.cz/clanek/vseobecne-volby-do-zastupitelstev-obci.aspx>.

Osmé setkání rodáků

Od roku 2007 se pravidelně začátkem června na pozvání starosty naší obce scházejí louňovičtí rodáci, ke kterým se přidávají také pamětníci, kteří jsou s Louňovicemi spjati alespoň dlouholetým pobytem. Letošní setkání proběhlo v sobotu odpoledne 7. června v salonku restaurace U Henců za účasti 34 osob.

Připravený program byl velmi pestrý a zasvěcený výklad Otty Krutského s promítáním historických fotografií nikoho nezklamal. První přednáška byla věnována rozvětvenému rodu Burianů v Louňovicích, jehož

stopy vedou k roku 1845. Několik potomků tohoto rodu bylo dokonce přítomno, a tak mohly být některé informace doplněny.

Pokračovalo se přednáškou o Louňovácích ve Světové válce 1914 – 1918 a prezentací dosavadních výsledků zjišťování osudů louňovických rodáků na frontách 1. světové války a jejich působení v řadách c. k. armády a čs. legií. Zmíněna byla historie louňovického pomníku obětem války s informací o politováníhodné skutečnosti, že původní vzhled s fotografiemi padlých byl nenávratně poničen před několika desítkami let. Snahou obce je uvést pomník do původního stavu.

Příjemnou zajímavostí byla vystavená unikátně dochovaná část dívčího

kroje, vzpomínky na jeho využití a ukázky dobových fotografií Louňovaček v krojích. Neméně zajímavý byl přehled nejstarších typů motorových vozidel, které jezdily po Louňovicích na začátku minulého století.

Kdo by si rád nezavzpomínal na svoje mládí? Kdo by si rád neprohlédl staré fotografie nebo staré dokumenty, zvláště když v nich najde nějakou zmínku o svých předcích, o svých sousedech nebo známých.

Děkujeme za příjemně strávené odpoledne.

Marie Boudová

Dětský den v Louňovicích

V sobotu 31. května odpoledne se v Louňovicích tradičně uskutečnil oblíbený dětský den. Konal se na víceúčelovém hřišti u lesa už poněkoličké. Opět se zvolené místo osvědčilo.

Pro děti samotné je důležité vyplnit volný čas, nejlépe hrou. O to důležitější je vybrat pro ně vhodné vyžití. Je snad vhodnější den na tento druh hraní a plnění různých úkolů než svátek dětí?

Ten den byla připravena spousta soutěží, úkolů a sportovních disciplín pro malé i větší děti. V popředí zájmu byl jako vždy skákací hrad, který děti obléhaly mezi plněním jiných zábavných úkolů. Takové lovení rybiček některé prcky zaujalo natolik, že se nemohli odtrhnout a lovili s takovým zápalem, že byli mokřejší, než ty rybky. Nechybělo skákání na míči, porážení kuželek, trefování kroužky na kužel a spousta dalších známých disciplín. Nově si děti vyzkoušely kriket. Po splnění všech daných úkolů si s vyplněnými kartičkami mohly vyzvednout drobné dárky.

Pro větší děti a školáky byly připraveny některé z olympijských disciplín v desetiboji podle Romana Šebrleho a Romana Změlíka - Odznak Všestrannosti Olympijských Vítězů, tedy OVOV. A děti to bavilo. Vyzkoušely si běh na 60 m, skok do dálky, hod medicinbalem, trojskok a další. Možnost vyzkoušet si tyto sportovní výkony měli také rodiče. Bylo to opět bráno jako menší příprava a „ochutnávka“ na desetiboj, který se uskuteční na stejném místě v sobotu 28. září.

Počasí nás nejdříve trochu strašilo, ale nakonec bylo krásně a hřiště bylo plné dětí, tak jak to má být.

Myslím si, že se sportovní a hravé odpoledne vydařilo a hlavně, že děti byly spokojené.

Na závěr patří poděkování všem, kteří pomáhali s přípravami a také těm, kteří pomáhali přímo na hřišti u disciplín.

Božena Petruželová

Kruháček zůstal opuštěný

Každoročně na konci prázdnin ožívá ulice K Horní návsi s kruháčkem dětmi s barevnými křídami, kterými pomalují celé prostranství krásnými obrázky. Letošní počasí však malování na návsi nepřálo, po celý den drobně pršelo, nebo se po obloze honily dešťové mraky. Tak letos zůstal kruháček 31. srpna opuštěný a my se můžeme těšit na příští malování křídami za příznivějšího počasí.

Marie Boudová

Divadelní léto je za námi

Léto je za námi a naše zraky se pomalu, ale jistě upínají k otázkám, jaký nás čeká podzim a zdalepak bude zima mrazivá či sněhobílá. My divadelníci pro Vás za počasí takového i makového chystáme řadu přestavení pod střechou hotelu U sv. Huberta, která Vás zahřeje na duši, rozpohybují bránici a přenesou alespoň na čas do příběhů, kde nakonec vyjde slunce nad mraky.

Září zahájíme přímo pohádkově. Zveme Vás a hlavně dětičky na milou pohádku Kocourek Modroočko v nastudování benešovského Áčka, které se na prknech louňovického jeviště představí poprvé. Štafetu předají benešovským kolegům ze souboru Svatopluk, kteří k nám opět zavítají se svou Máňou hrdinou.

Pro dospěláky chystáme na říjen tutovku – divadelní soubor s podivným názvem Mršťa Pršťa přijede odehrát slavnou komedii Někdo to rád horké.

Nebyli bychom to my, abychom se jako každý zpravodaj nepochlubili i tím, co se díky spolupráci Dipony, OÚ Louňovice a restaurace U Henců podařilo zorganizovat a opět v suchu odehrát na již druhém ročníku louňovického divadelního léta na venkovní scéně.

28. 6. zahájili sezonu kolínští Fušeři, s r.o. Práci odvedli opravdu originální a pobavili nás příjemně odlehčenou komedií jako ze života.

12. 7. se k nám do Louňovic podařilo pozvat profíky. Uskupení Kabaret červená 3 předvedli svou show Recese z deprese.

2. 8. konečně došlo i na pohádky. Kolegové ochotníci z Ratají nad Sázavou pobavili děti svou Princeznou, která snáší zlatá vejce.

9. 8. jsme vsadili na již osvědčené Ušáky. Uhříněvský soubor Ucho potěšil děti klasickou pohádkou Dlouhý, Široký a Bystrozraký. Večer pak pro dospěláky odehráli svou novinku, shakespearovské drama Něco za něco.

23. 8. jsme pro uzavření letní sezony vsadili opět na pohádku. DS A-Z z Milovic a jejich Ježibaby z Babína zahráli, zazpívali a uvařili i polévku pro rekordní počet diváků – 46 dětí a 36 dospělých. My Diponáci takovou návštěvnost bereme jako odměnu za čas, který divadlu ochotně věnujeme a zároveň i jako povzbuzení do dalších aktivit. Jak vidno, pořádat divadlo v Louňovicích má smysl. Přijďte se přesvědčit i vy.

Petra Krutská

Fáborkový pochod 2014

aneb **Konat dobré skutky se vyplatí**

Letošního fáborkového pochodu se ujala stejně jako loni parta Mazlíkářů. Startovalo se opět u závory v Pitřincích, kde bylo pro účastníky připraveno milé zázemí.

Průběh pochodu byl následující. Na startu se děti zapsaly a obdržely „tajný dokument“ s mapou a s křížovkou.

Na některých označených stromech nesměly děti přehlédnout otázku do křížovky. Když došly ke stanovišti, obsazenému pohádkovými bytostmi, bylo jejich úkolem vykonat dobrý skutek a za to byly odměněny kuličkou do měšce. Celou cestu musely pečlivě luštit křížovku v tajném dokumentu a sbírat kuličky, protože jinak by pak nemohly „zaplatit“ strážčům pokladu a nezaly by, „tajné heslo“. Pak bylo ještě třeba dojít do cíle pro diplom.

A jaké pohádkové bytosti byly na jednotlivých stanovištích a co bylo potřeba pro ně udělat?

- Lesním vílám vyčistit studánku.
- Šíleně smutnou princeznu s bezradným šaškem rozesmát či pobavit.
- Červenou Karkulku ochránit od zlého vlka.
- Zlatovlásc s dvorní dámou najít poztrácené korále.
- Lesním elfům přinést ztracené šípy.
- Najít správný klíč Bílé paní a šerifovi ke komůrce na hradu Okoř.
- Překonat urostlé strážce pokladu.

Kdo nakonec znal tajné heslo a zaplatil strážcům měšcem s kuličkami, získal od nich přístup do strážžené lesní brány. Zde čekal opravdu poklad - truhlice se zlatáky a pytlíčky s překvapením.

A kde se vzaly všechny ty pohádkové bytosti?

Všechny ty krásné pohádkové postavy
byly také děti, jen trochu větší, odrostlej-

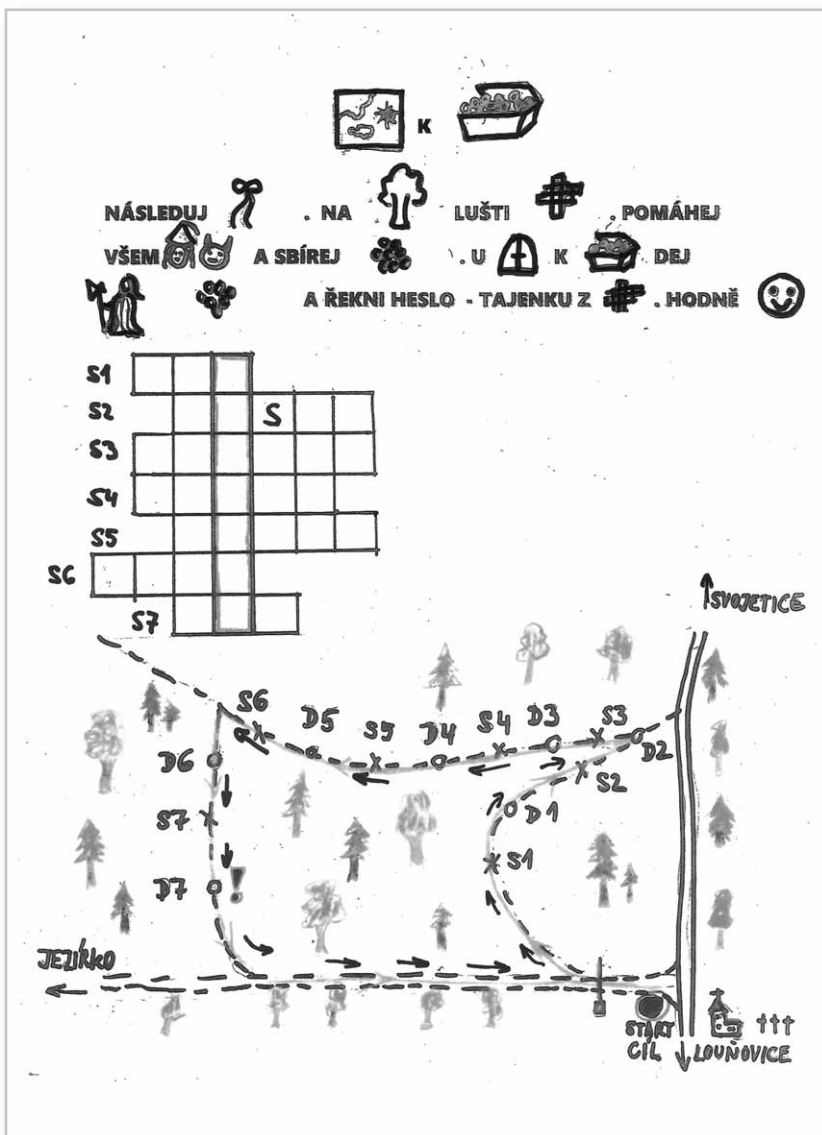
ší. Jít fáborkový pochod by je už nebavilo. Ale takhle to bylo něco jiného. Jako pořadatelé si to užily lépe. A navíc se od mládeží učí udělat něco pro druhé jen tak.

Akce byla vydařená. Zúčastnilo se 64 dětí a k tomu ještě 14 dětí pořádajících. Odměn byla spousta (děkujeme za ně obecnímu úřadu Louňovice). I počasí se zpočátku zdálo být krásné, ale okolo 16. hodiny začalo vydatně pršet, takže poslední dvě skupinky zmokly ještě na cestě a raději prchly k domovu bez odměn a bez diplomu. Ostatní děti došly včas, a kdo ještě nebyl doma, schoval se před deštěm pod stanem.

Mohli jsme si zoufat, že nám všechno zmoklo, že zmokly i pohádkové bytosti na stanovištích, a že někteří účastníci kvůli dešti nedošli k pokladu a do cíle. Ale naopak, my jsme rádi, že nezačalo pršet dřív a déšť tak nezkalil celou akci!

Děkujeme, že jste přišli a užili si to s námi!

Za Mazlíkáře Dagmar Škrlantová

Akce staromilků na podporu psiho depozitu

6. 9. 2014 od 9.00 do 12.00 proběhla v Louňovicích sbírka pro psi depozitum „BERUŠKA“ v Horních Chvatlinách u Zásruk.

První dárcé přijel hned po 9 hodině a do 12 se připojilo cca 20 dalších. Příspěvky dávali jak staří tak mladí občané. Přinesli deky, ložní prádlo, oblečky na pejsky, hračky,

misky, obojky, vodítka, košíky, hřebeny, atd., nechyběly ani granule, konzervy, sušené dobroty, piškoty. Přibyla také psí bouda, plotové tyče, malý rudl a cihly, pro které si přijeli z útulku s vozíkem, který se naskládal celkem třikrát. K cihlám návdavkem dostali ještě střešní krytinu a písek. Do útulku poslali tři dárci i finanční pomoc a to 2x 500,- Kč a jednou 200,- Kč. Další finanční příspěvky byly přislíbeny. Byla škoda, že o sbírce vědělo poměrně málo lidí. Ale i tak se dá hovořit o úspěchu. Moc, opravdu moc všem děkujeme a děkujeme i za milá slova k tomuto našemu počínu. Velký dík patří i Zdeňku Tomanovi za zapůjčení dodávky na odvoz. Dnes už víme, že lidem není lhostejné, jak se se zvířátky zachází, a proto se nebojíme na jaře příštího roku vyhlásit sbírku novou, o které Vás budeme včas informovat. Fotografie ze sbírky a z jejího přebírání v útulku vyvěsíme na naši vývěsku před obchodem potravin. Dále se můžete podívat na stránky útulku: www.depozitumberuska.cz, kde najdete i zprávu o této akci. Ještě jednou všem děkujeme.

Za spolek staromilků Zlata Uzlová

POZNAMENEJTE SI DO KALENDÁŘE

- **Koloběžkový závod** v sobotu 27. 9. 2014 od 16.00 hodin na kruháčku v ulici K Horní návsi
- **Odznak všestrannosti** v neděli 28. 9. 2014 od 14.00 hodin na hřišti O.S. Sportklub
- **Běh Voděradskými bučinami** v sobotu 4. 10. 2014, start v 10.00 hodin u fotbalového hřiště
- **Dětská burza** v sobotu 4. 10. 2014 od 14.00 do 18.00 hodin v sále hotelu U Huberta
- **Posvícenská zábava** v sobotu 18. 10. 2014 ve 20.00 hodin U Huberta
- **Turnaj pétanque** v úterý 28. 10. 2014 od 14.00 hodin na hřišti O.S. Sportklub
- **Drakiáda** říjen – listopad, termín bude upřesněn podle počasí
- **Lampionový průvod** v sobotu 1. 11. 2014 v 18.00 hodin z Horní návsi
- **Rozsvícení vánočního stromu** 30. 11. 2014 v 17.00 hodin na Horní návsi
- **Mikulášská nadílka** v sobotu 6. prosince 2014 v 16.30 hodin v hotelu U Huberta
- **Vánoční zpívání** v sobotu 20. prosince 2014 v 17.30 hodin pod Zvoničkou
- **Vánoční koncert** v mukařovském kostele – prosinec - termín bude upřesněn

MATEŘSKÁ ŠKOLA POD VODOU

Byl jednou jeden vodníček, Jarda z Louňoviček, který se nastěhoval do třídy Rybiček. Asi tak nějak by mohl začít příběh o proměně koutku na hraní ve třídě Rybiček.

Do našeho „vodního světa“ se potopil pro pár úsměvů, ale i mračounů, také pan starosta Josef Řehák, který přišel dětem popřát úspěšný vstup do nového školního roku.

Za všechny bělice a plotice přeje krásný zbytek léta

Marie Exnerová

ROZŠÍŘENÍ KAPACITY ZŠ MUKAŘOV

DOBŘÝ PŘÍKLAD SPOLUPRÁCE MEZI OBCEMI

V dubnu 2009 obce Mukařov, Babice, Doubek, Louňovice, Svojetice, Štíhllice a Tehovec podepsaly Smlouvu o spolufinancování projektu přístavby spádové Základní školy Mukařov. Výsledkem byla přízemní přístavba školy z modulových kontejnerů o čtyřech třídách včetně zázemí. S nástupem stále silnějších ročníků do prvních tříd, začaly obce řešit v roce 2012 opět problém nedostatečné kapacity ZŠ Mukařov. Na schůzce zástupců obcí, ke kterým se přidala i Klokočná, bylo dohodnuto, že další navýšení kapacity bude řešeno formou zděné přístavby – vedle stávající školy se vybuduje nový pavilon. Proběhla výběrová řízení na projektovou dokumentaci pro stavební povolení a realizační projektovou dokumentaci, která je podkladem pro upřesněný rozpočet, pro výběrové řízení na zhotovitele stavby a k případné žádosti o dotaci. S žádostí o stavební povolení probíhalo na jaře 2014 souběžně další výběrové řízení na zhotovitele stavby.

Rozpočet na zděnou přístavbu činil cca 37,5 miliónů bez vnitřního vybavení. Bylo proto jasné, že bez dotace nejsou obce schopné stavbu realizovat z vlastních prostředků, aniž by se zadlužily na dlouhá léta. Protože z počtu dětí v okolních mateřských školách vyplývalo, že kapacita Mukařovské základní školy nebude od 1. září 2014 stačit, a protože dotační peníze byly v nedohlednu, byla na konci roku 2013 dohodnuta náhradní varianta – nástavba stávajících kontejnerů, tzn. rozšíření školy o další čtyři třídy. Obce se dohodly na spolufinancování a v dubnu 2014 byla celá více než sedm a půl milionová akce spuštěna (podíl Louňovic činil cca 1,7 miliónu). Probíhaly administrativní kroky k získání projektu a povolení ke stavbě. Vyvstal však další problém, zjistilo se, že stávající kontejnery nemají dostatečnou únosnost. Jediným řešením bylo dát stávající kontejnery stranou, na částečně rozšířené základy

položit kontejnery nové a staré dát na ně. Ve stávající kontejnerové přístavbě probíhala normální výuka, proto se mohlo k vlastní stavbě přistoupit až dva týdny před koncem školního roku. Rozebrání stávajících kontejnerů a nové smontování celé budovy včetně sítě trvalo cca 6 týdnů. Vyřízení kolaudace a dalších administrativních záležitostí souvisejících se zvýšením kapacity a změnou zápisu v rejstříku škol trvalo skoro stejně dlouho a bylo spojeno někdy s absurdními požadavky (např. bidetové sedátko na WC). Naštěstí se všechno v dobré obrátilo a prvňáčci z našich obcí nastoupili do školy od 1. září 2014. Zároveň patří poděkování i rodičům těchto prvňáčků za trpělivost spojenou se zápisem svých dětí do první třídy. Konečnou informaci o přijetí dostali 28. srpna a písemný doklad si vyzvedli až 1. září.

Na začátku června bylo ukončeno výběrové řízení na zhotovitele zděné přístavby. Vyhrála firma POZIMOS, a.s. ze Zlína s nabídkovou cenou 30 248 603 Kč včetně DPH. Stavbu zděné přístavby ZŠ Mukařov tvoří jedno podzemní a tři nadzemní podlaží včetně spojovací haly mezi starou budovou a jídelnou. Její kapacita bude 300 žáků v devíti kmenových třídách a třech specializovaných učebnách o čisté podlahové ploše 1.577 m². V červnu letošního roku byl ministerstvem financí konečně vyhlášen dotační titul na rozšíření kapacit základních škol. Protože štěstí přeje připraveným a naše obce připraveny byly, mohla obec Mukařov, tedy zřizovatel školy, podat kompletní žádost o dotaci. Žádost byla úspěšná – dotace činí 69,99%, tj. 21 170 997 Kč včetně DPH. Na naše obce tedy zbývá 9 077 606 Kč. K tomu je nutné připočítat 300 000 Kč za technický dozor investora a cca 2 500 000 Kč na

vnitřní vybavení. Celkem cca 11 900 000 Kč. Z toho na obec Louňovice připadá podíl ve výši cca 2 100 000 Kč, které z větší části bude hradit v roce 2015.

Stavba zděné přístavby byla zahájena koncem srpna, a pokud nenastanou nějaké nenadálé komplikace, měli by do ní první žáci vstoupit 1. září 2015.

Kontejnerová přístavba však poté nezůstane opuštěná a nevyužitá, bude sloužit částečně pro výuku, částečně jako školní družina, případně pro přípravnou třídu.

I když rozšiřování kapacity Základní školy Mukařov nebylo a není bez problémů, tak se spolupráce obcí Babice, Doubek, Klokočná, Louňovice, Mukařov, Svojetice, Štíhllice a Tehovec stala dobrým praktickým příkladem spolupráce mezi obcemi i v rámci celé České republiky.

Josef Řehák

POBOČKA NÁRODNÍ ŠKOLY MUKAŘOV V LOUŇOVICÍCH (1953-60)

(Dokončení článku z Louňovického zpravodaje 2/2013, str. 18 a 19)

Po zřízení mateřské školky v Louňovicích v roce 1950 se rada MNV snažila prosadit také zřízení výpomocné třídy Národní školy v Mukařově (NŠ). Na veřejném zasedání dne 27. 1. 1952 o tom mluvil předseda MNV Jan Kasal, když byly předkládány dotazy, co s tzv. „Baťovnou“ (dům č.p. 59). Kromě přesunutí mateřské školy z domu č.p. 146 (p. Fišera), se zde měla otevřít nejméně 1 třída NŠ. Příslib na 2-3 třídy NŠ se podařilo na ONV získat v květnu 1952. V srpnu bylo jednáno s ředitelstvím NŠ o přidělení učitele (učitelka Tripeová). Dne 3. 9. 1953 byla skutečně třída NŠ slavnostně otevřena, zahájení provedl J. Roller.

V červenci 1955 bylo na odboru školství žádáno rozšíření louňovické pobočky NŠ o další třídu. Jednání se protáhla a zřízení druhé třídy bylo oznámeno až v únoru 1956. V létě se kvůli tomu z 1. patra budovy č.p. 56 musela přestěhovat do přízemí poradna pro matky a děti, v srpnu byly dokončovány úpravy a od září 1956 byla druhá třída v provozu. Obě třídy byly dvoutrídkami, takže louňovické děti mohly svoji školní docházku absolvovat až do čtvrté třídy v Louňovicích. Obě třídy byly zrušeny v létě 1960, protože od září 1960 nastoupily všechny děti do nově vystavěné školní budovy mukařovské devítiletky.

Marie Boudová a Otto Krutský

►► ZPRÁVY Z NAŠÍ KNIHOVNY ◀◀

Léto končí, prázdniny uplynuly jako voda v potoce a děti se vrací do školních lavic. V době prázdnin do knihovny přišlo 132 čtenářů. Vypůjčili si 600 knih a z toho 80 knih pro děti. Nejvíce mě těší, že i děti našly cestu do knihovny a pravidelně si přicházely měnit knížky. Se začátkem školy se jejich návštěva v knihovně asi omezí, protože více času budou trávit nad učebnicemi a sešity. Přesto věřím, že si i ve školním roce najdou chvíli na hezkou, zajímavou a třeba i poučnou knížku. Chtěla bych poděkovat všem, kdo darovali knihy do knihovny. Jmenovat nechci a nebudu, abych na někoho nezapomněla. Budu se snažit co nejdříve knihy zařadit do knižního fondu. Ještě jednou mockrát za krásné knihy děkuji.

Zvu všechny děti i jejich rodiče do knihovny na výtvarnou dílničku s Hankou. Koná se jednou za čtrnáct dní v pátek od 16.30 do 18.00 hodin. Procvičí si svoji trpělivost, šikovnost prstů i fantazii při vymýšlení barevných kombinací. Vyrábíme z papíru, přírodních materiálů, drátků, korálků a dalších materiálů. Přesné datum a bližší informace, co budeme vyrábět, se vždy dozvíte na plakátě umístěném na stránkách obce, nebo na vývěsních tabulích.

Krásné babí léto a podzim Vám přeje knihovnice Marie Danielová

Mistr světa v karate hrál v Louňovicích řadu let fotbal

Zatím největšího sportovního úspěchu dosáhl 15letý karatista Petr Richter na letošním mistrovství světa unie WSKU (World Shotokan Karate Union), které se konalo

v Kosovu. Postupně zdolal soupeře z Turecka, Kosova, Uzbekistánu a Itálie a ve své kategorii kadetů se stal mistrem světa!

„Získ mistrovského titulu byl vyvrcholením mnohaletého tvrdého tréninku“ říká Petr, který s karate začal již ve svých čtyřech letech. „Nejtěžší však bylo zvítězit sám nad sebou. Dokázat se v klíčových momentech maximálně soustředit, nepodlehnout psychickému tlaku a podat svůj nejlepší výkon“ vyjmenovává nejdůležitější aspekty svého životního triumfu.

I když Petr bydlí v Praze, tak víkendy a letní prázdniny - pokud zrovna není na nějakém turnaji nebo karatistickém soustředění - tráví obvykle u rodičů na chatě v Louňovicích. Zde také hrál mnoho let fotbal za místní Slávii za přípravku a později i za žáky, odkud má také řadu kamarádů a zážitků.

Petr na sobě tvrdě pracuje, během roku trénuje až 4 x týdně pod vedením své trenérky, bývalé mistryně Evropy a světa Petry Nové, kdy se snaží zlepšovat techniku i fyzickou kondici. Přes léto se pak účastní různých karatistických tréninkových kempů a soustředění. Výsledkem je mimo jiné i jeho sbírka medailí a pohárů z mnoha českých i zahraničních turnajů.

Karate je sice bojový sport, ale Petr ho vnímá i jinak: „Zkušenosti z karate jsem našel v běžném životě nemusel nikdy využít, snažím se žít klidný život bez násilí. Karate mi přináší především schopnost koncentrace, dobrý fyzický základ a hlavně mě moc baví - je to můj největší koníček“.

Letní intenzivní přípravu Petr zaměřuje na účast na mistrovství Evropy unie WSKU a v závěru roku pak na mistrovství ČR. Budeme mu držet palce.

Petr Richter

Vážení sportovní přátelé,

po senzační sezóně 2013/2014 v divizi naše Áčko dokázalo vyhrát svoji skupinu a postoupit do České fotbalové ligy (ČFL). Vše mi připadá jako ve snu. Kdo by si pomyslel, že malý vesnický klub dokáže takové velké věci. Hrát třetí ligu v republice je „fakt mazec“ a je to taky odměna pro pár zapálených nadšenců a funkcionářů.

Než soutěž začala, bylo potřeba několik oprav areálu. Je třeba vyzdvihnout naše výborné pracovní síly, které se podílely na opravě a zvelebení areálu. Jde o naše chlapy, kteří se lopotili na hřišti skoro tři týdny: Milan Škorpil, Jarda Povýšil, Pepa Černý, Jirka Novák, Ivan a Hana Matysovi a své si odmakali i Petr Toman, Míra Zvěřina a předseda klubu Petr Novotný. Všem patří velké díky za velmi kvalitně odvedenou práci.

Co se vše udělalo? Opálili jsme starou barvu ze zábradlí a natřeli barvou novou, obrousili jsme a natřeli starý lapeč, stejně tak branky, navařili jsme držáky na síť a natáhli se síť nové. U tribuny se rovnalo zábradlí, které

bylo třeba vykopat a znovu usadit do betonu. Opravena a následně nabílena byla také fasáda kabin. V malém vápně před brankami byl položen nový travní koberec. Rekonstrukcí prošly i oba stožáry na vlajky u vstupní brány. Za oběma bránami byly pověšeny také reklamy, které tam musí viset z nařízení fotbalové asociace.

Jistě jste si všimli, že máme novou obsluhu v Šugr Baru. Výběrové řízení vyhrály Michaela a Štěpánka Jarošovy. Mužstvo „A“ týmu prošlo rekonstrukcí taky. Odešli oba brankáři, Michal Janocsko bude chytat pražský přebor za nováčka z Kolovrat. Michalovi se nedaří skloubit zaměstnání s ČFL, a proto odchází na půlroční hostování. Milan Knobloch zatím nové působiště nemá. I mezi hráči došlo ke změnám, dvanáct odcházejících nahradilo dvanáct nových. Realizační tým doznal také jednu změnu, maséra Jirku Stehlíka vystřídal zkušený Zdeněk „Želva“ Pavel. Trenér Karel Jeřábek má k dispozici asistenta Vasilu Boeva.

Začátek sezóny nezačal vůbec špatně, první domácí zápas proti MFK Chrudim jsme vyhráli 2:0. Obě branky vstřelil nový muž v sestavě Jakub Balšánek a zapsal se do historie našeho klubu jako první střelec v ČFL. Na zápas přišlo 350 zvědavých diváků.

„B“ tým do nové sezóny vstoupil bez Zdeňka Mrázka, dlouholetého funkcionáře a vedoucího mužstva, který odchází na odpočinek. Patří mu velké poděkování za odvedenou manažerskou práci. Kádr Běčka je bolestivé téma, neustále se potýkáme s nedostatkem hráčů a sestavu řešíme od zápasu k zápasu. Na první mistrovský západ přišlo 11 hráčů a „A“ tým nám půjčil brankáře Marka Štěpánka. Po vyrovnaném průběhu naši hráči strhli vítězství na svoji stranu a vyhráli 3:1 nad Kostelcem nad Černými lesy.

Mládežnické kategorie zahajují své soutěže až v průběhu září.

Na závěr informujeme, že TJ Slavia Louňovice ve spolupráci s Fotbalovou asociací ČR organizuje nábor nových fotbalistů od 4 do 99 let, každou středu a pátek od 18. hodin na fotbalovém hřišti.

Petr Novotný, předseda TJ Slavia Louňovice

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

SRDEČNÉ BLAHOPŘÁNÍ KE KULATINÁM, PŮLKULATINÁM
A VŠEM NAROZENINÁM PO 80:

ŘÍJEN 2014

* Vladislav Franěk, Marcela Králová, Michal Braverman

LISTOPAD 2014

* Bohumír Fulín, Bohumila Kopecká Korecká, Jaroslava Vlachová

PROSINEC 2014

* Helena Tyrolová, František Lebeda, Miloš Hejl, Marta Adlerová, Pavel Šindelář, Alena Matějčková, Milan Janošík, Dagmar Bálková, Josef Vosolsobě

LOUŇOVÁCI V 1. SVĚTOVÉ VÁLCE

Bibliografická data vojáků z Louňovic padlých v 1. světové válce

Václav Krákora 1887 – 1915, rolník z čp. 4

Narodil se 25. září 1887 ve Štíhlících čp. 20. Otec Jan Krákora se v roce 1877 svatbou s Marií, ovdovělou Malou, přizpůsobil do Štíhlíc na statek čp. 20, zároveň ale hospodařil i na rodném statku čp. 4 v Louňovicích. Krákorovým se ve Štíhlících narodilo 7 chlapců (jeden v dětství zemřel) a děvče. Václav byl v pořadí šestým z osmi sourozenců. V letech 1908-1910 vykonával vojenskou povinnost u 8. dragounského pluku. Po jejím absolvování se v roce 1910 ujal po zemřelém otci louňovického hospodářství, zatímco starší bratr František rok předtím převzal štíhlické. Dne 29. 5. 1911 se Václav Krákora oženil s Františkou Budskou ze Štíhlíc. Narodila se jim dcera Marie (13. 3. 1912) a dvojčata Josef a Antonín (23. 2. 1914). V listopadu 1914 jako voják narukoval k 1. eskadroně 8. dragounského pluku a bojoval v Haliči. Dne 19. 2. 1915 v polní nemocnici v Czechowě u Brzeska zemřel

Václav Krákora, sedlák z čp. 4, první padlý z Louňovic

na tyfus a tamtéž byl pochován. Z plukovní matriky se dozvídáme i jméno plukovního lékaře, Dr. Jana Cimického a jméno pohřbívajícího, polního kuráta Leo Hadkawyho.

Vdova Marie Krákorová v roce 1917 oficiálně převzala hospodářství a ještě před koncem války, dne 21. 7. 1918, se vdala za manželova bratrance Františka

Příjmení a jméno	Krakov Václav
Hodnost a pluk	vojín - dragoun pl. 8.
Datum a místo narození (polit. okres, země)	1887 - Střelice, okres Východní Prácheň, Východ.
Příslušnost (polit. okres, země)	—
Datum a místo úmrtí (polit. okres, země)	19. 11. 1915 - pol. nemoc. 9. 11. v Exchów, okres Přerov, Itálie
Datum pohřbu	19. 11. 1915 -
Označení hřbitova a místo (polit. okres, země)	na hřbitově v Exchów
Oddělení, číslo hrobu	—
Opsáno podle	Metrika zemřelých, pl. 8.
Úmrtí kniha: tom., fol.	VI - 38.
Tiskárna MNO. — 1163-36.	

Osobní karta padlého V. Krakory. VHÚ Praha

Krakov (1893-?), t.č. vojín a ze Srbína čp. 23. Ten na statku hospodařil do roku 1949, než jej předal dědici, Antonínu Krakorovi. Ve světové válce bojovali i ostatní Václavovi bratři, z nichž nejmladší Bohumil padl (uve-
den na pomníku ve Štíhlích).

František Pokorný 1899-1918, dělník z čp. 25

Narodil se 15. ledna 1899 v Praze (?). Otec Josef Pokorný měl v Louňovicích čp. 25 truhlářskou dílnu, s manželkou Marií se jim narodili 3 chlapi a děvče. František byl druhým v pořadí. Při narození svých potomků otec Josef každému zasadil lípu - jedna z lip při parčíku v ulici K Lípě tak dodnes Františkovi patří. Není známo, zda se František připravoval na nějaké povolání, nejspíše vy-
pomáhal v otcově dílně. Do armády byl odveden někdy koncem roku 1917, vzhledem k tomu, že neabsolvoval základní vojenskou povinnost, strávil první měsíce zkráceným základním výcvikem. Poté jako vojín nastoupil k 8. rotě 12. zeměbraneckého pluku. Tato jednotka byla právě v březnu 1918 přemístěna z ruského bojiště na tyrolskou frontu do Itálie. V době odchodu jednotky do bojového postavení ale František Pokorný dne 15. 3. 1918 v polní nemocnici Pergine zemřel - příčina úmrtí neuv-
edena. Tamtéž byl pohřben (hrob č. 194). Záznam o jeho úmrtí byl zařazen do Seznamu ztrát č. 689 na straně 41, uveřejněném 5. 8. 1918. Mylně je tam uvedeno datum úmrtí 12. 3. 1918.

Války se účastnil i Františkov starší bratr Josef, vojín 10. zeměbraneckého pluku, roku 1915 v Rusku zajatý,

později příslušník úderného praporu čs. legií. V Louňovicích po válce žili rodiče a mladší sourozenci - sestra Františka, provdaná Medřická a bratr Václav, truhlář a posléze dědic domku čp. 25.

Antonín Tůma 1885-?, kameník z čp. 53

Narodil se 4. září 1885 v Srbíně. Pocházel ze staré ka-
menické rodiny v Louňovicích usazené, kamenickým nádeníkem byl již jeho děd, kameníkem byl i otec František, bydlící od roku 1906 ve vlastním domku čp. 36. S manželkou Barborou se jim narodila čtveřice po-
tomků - dva chlapi a dvě děvčata, Antonín byl před-
posledním z nich. Profesně následoval otce a vyučil se kameníkem, o vojenské službě nebyly nalezeny žádné záznamy. Dne 31. 5. 1909 se oženil s Barborou, rozenou Zahradníkovou, z Louňovic čp. 35. Narodili se jim dva synové - František (22. 6. 1910) a Bedřich (24. 9. 1913). V roce 1913 Tůmovi zakoupili pozemek nad Horákem a následujícího roku zde vystavěli domek čp. 53 (zakni-
hováno 1916). Ve válce zůstal Antonín Tůma nezvěstný. Bohužel se nepodařilo zjistit o jeho válečném zařazení žádný údaj a tak není známa ani jednotka, ve které bojo-
val, ani datum úmrtí. V dochovaném rodinném podání měl padnout „na Piavě“ v Itálii (v červnu 1918?).

Vdova se již neprovdala, žila v domku se syny - opět kameníky. Pravděpodobně v souvislosti s prohlášením Antonína Tůmy za mrtvého, vydal mu obecní úřad jako „nezvěstnému vojínovi“ dne 18. 6. 1923 domovský list. Domek zdědil v roce 1949 mladší syn Bedřich, vdova Barbora Tůmová zde zemřela roku 1953.

Bedřich Šindelář 1890-1918, dělník/nádeník z čp. 6

Narodil se dne 6. března 1890 v čp. 6 (dvojčata Bedřich a František). Otec Jan Šindelář pocházel z nádenické větve zdejšího selského rodu Šindelářů, žil v obecním domku a byl dlouholetým obecním pastýřem. Ze dvou manželství měl celkem 16 potomků (8 nedožilo do-
spělosti), Bedřich se svým dvojčetem vzešli z druhého manželství s Kateřinou Proškovou a byli nejmladšími ze sedmi chlapců (tři zemřeli). Není známo, zda se Bedřich věnoval nějaké profesi, pravděpodobně se živil jako ná-
deník. Nebyl nalezen ani záznam o vykonání vojenské služby, kterou by měl absolvovat krátce před vypuknu-
tím války. Zdá se ale, že buď krátce před válkou, či spíše až v době války uzavřel sňatek. První zprávou o jeho válečném nasazení je záznam v Seznamu ztrát, vy-
daný 6. 1. 1917. Z něho vyplývá, že někdy ve druhé polovině roku 1916 byl Bedřich Šindelář, dělostřelec 2. baterie 10. pluku pol-
ního dělostřelectva zraněn. Bojiště není uvedeno. V roce 1918 působil u své jednotky na italské frontě již v hodnosti četaře

Detail nápisové desky pomní-
ku padlých. Fotografie z 50. let
20. stol.

(*Zugführer*, dosáhl patrně nejvyšší hodnosti z Louňováků v c. a k. armádě). Ode dne 26. 5. 1918 je veden jako nezvěstný, okolnosti nejsou známy.

V Josefově žila Bedřichova žena Amálie (*1896). Té byla v září 1918 vydána pracovní knížka, podle které patřila domovskou příslušností manžela do Louňovic. Bedřichova domovská příslušnost byla řešena pravděpodobně v souvislosti s jeho úředním prohlášením za mrtvého. Obecní úřad Louňovice v roce 1921 vydal ex offo hned trojici domovských listů - č. 41, dne 28. 8. 1921 č. 45 („nyní nezvěstnému“) a dne 17. 11. 1921 č. 48 („nezvěstný voják“).

V Louňovicích čp. 6 zemřel 21. 4. 1915, ještě za Bedřichova života, otec Jan Šindelář ve věku 74 let. O rok později se provdala nejmladší z dcer a v pastoušce dožívala vdova Kateřina Šindelářová. Žila tam v roce 1921 s Tůmovými, později ještě s Lískovcovými, než dne 21. 1. 1933 ve věku 81 let jako poslední příslušnice rodiny zesnula i ona.

Jaroslav Šindelář 1882 – 1917, dělník/nádeník z čp. 22

Narodil se dne 19. 12. 1882 v čp. 5. Otec Alois byl rolníkem, dědicem „gruntu“ Šindelářových čp. 5. S manželkou Kateřinou Stárkovou měl celkem 9 dětí (7 chlapců), Jaroslav byl v pořadí čtvrtým z nich. Otec ale již v roce 1894 předčasně zemřel a hospodaření vedla do roku 1906 vdova, která statek poté přenechala svému bratrovci. Z jejich synů nejstarší Václav Šindelář v roce 1901 oddělil od statku jako samostatné hospodářství čp. 33, ale nedlouho nato se stal majitelem hostince na Horní návsi. Jaroslav se živil jako dělník/nádeník a dne 22. 10. 1906 se oženil s Karolinou Řeřichovou z domku čp. 22, kde se rodina usadila. Žila zde současně rodina kameníků Řeřichových a do své smrti roku 1910 tu bydlela i Jaroslavova matka Kateřina. Z manželství se narodili 3 synové a dcera, otce přežili jen dva ze synů a dcera Anna. Jaroslav Šindelář byl členem Sboru dobrovolných hasičů v Louňovicích. Ani v jeho případě nebyly nalezeny doklady o vojenské službě, pakliže jí vykonal, stalo se tak pravděpodobně krátce před svatbou. Je velmi pravděpodobné, že byl Jaroslav do roku 1915 zařazen v 36. pěším pluku a po jeho rozpuštění byl v červenci přeřazen k 42. (terezínskému) pěšímu pluku. Obě jednotky byly nasazeny na ruské frontě. Jaroslav měl ovšem dlouhodobě podlomené zdraví, soudě tak z pořízení odevzdací listiny, která byla sepsána v únoru 1917. Zemřel dne 14. 5. 1917 v Louňovicích na tuberkulózu plic. Pohřben byl dne 16. 5. 1917 na mukařovském hřbitově místním farářem Františkem Kubíčkem.

V roce 1921 zemřel jejich pětiletý syn na zápal plic, vdova se později, dne 27. 2. 1925, vdala za kameníka a dalšího člena hasičského sboru Františka Minaříka. Žádné děti z jejich vztahu nevzešly a tak po jejich úmrtí v roce 1969 domek zdědil poslední z potomků Jaroslava Šindeláře - svobodný zahradník Václav Šindelář (1913 - 1978).

Václav Šindelář 1874 - ?, syn pastýře z čp. 6

Narodil se dne 22. 5. 1874 v čp. 5 jako syn obecního pastýře Jana Šindeláře a jeho první manželky Anny Klepáčové. Byl tedy starším, nevlastním bratrem, dalšího padlého - Bedřicha Šindeláře. O jeho životě nevíme vůbec nic. Podle věku pravděpodobně již založil rodinu a není

vyloučeno, že žil mimo rodnou vesnici. V budoucnu se nikdo z možných potomků k jeho jménu nehlásil. Působit mohl nejspíše u některého zeměbraneckého nebo domobraneckého pluku.

Z důvodu nedostatku informací a nejisté identifikaci Václava Šindeláře byl proveden genealogický průzkum, který v Louňovicích našel celkem 6 rodin Šindelářů, ve kterých se v letech 1870 - 1899 narodil syn Václav (vyloučení v dětském věku zemřel). Tři z těchto rodin se v letech 1894 - 1905 z Louňovic vystěhovali (většinou do Prahy), dva Václavové válku přečkali. Byť o osudech pastýřova syna Václava nejsme zpraveni, výše uvedeným vylučovacím způsobem identifikujeme právě jeho jako padlého z Louňovic. Tento závěr podporuje i přítomnost jeho mladšího bratra na pomníku.

Josef Šindelář (dělník z čp. 6, 1883 - 1915)

Narodil se dne 16. 2. 1883. Rodiče František Šindelář a Marie roz. Nečasová z Vyžlovky. Dne 16. 8. 1909 se Josef oženil s Marií Navrátilovou ze Strašína. Josef byl tehdy uveden jako dělník, bytem v obecním domku čp. 6 v Louňovicích (tedy s rodinou pastýře Jana Šindeláře). Ze vztahu se možná ještě před svatbou narodil syn Josef (1909 v Uhříněvsi). Mobilizován byl v červenci 1914 k 36. pěšímu pluku v Ml. Boleslavi. Manželka Marie vzápětí odešla z Louňovic k rodičům do Strašína, kde se jí v září narodil syn František. Josef Šindelář působil do července 1915 u svého pluku, po jeho rozpuštění byl přeložen k 33. pěšímu (rumunskému) pluku. Naposledy psal domů 20. 10. 1915, padl mezi 24. 10. - 2. 11. 1915.

Vdova po válce žila ve Strašíně čp. 37 a v únoru 1925 obecní úřad v Louňovicích řešil její žádost o rozlučku manželství. Zemský soud v Praze dne 26. 1. 1926 skutečně účastníka války Josefa Šindeláře, narozeného ve Vyžlovce, příslušného a bydlícího v Louňovicích, prohlásil za mrtvého (den 3. 11. 1915 se považoval za den, který nepřežil), následně bylo dne 17. 3. 1926 manželství Marie Šindelářové zrušeno. Zápis o tom do matriky zemřelých učinil i mukařovský farář Leopold Risspler, ovšem

Václav Navrátil, zedník z čp. 12 v rakouské uniformě

s několika chybami: Josefa Šindeláře jmenuje jako Františka a datum, které uvedl jako den úmrtí zapsal 7. 11. 1917. Aby nebylo dosti, v roce 1920 byla při obecním úřadě v Louňovicích založena Evidenční kniha vojenská a do té pod zápis 42 písař zapsal: „Josef Šindelář (Pavlíček) - padl v roce 1917“. Nejasnosti způsobuje také paralelní uvedení Josefa Šindeláře na pomníku strašínském i louňovickém. Syn Josef se vyučil zámečnickem a žil ve Strašíně čp. 43, mlad-

ší František získal ještě v roce 1938 louňovický domovský list - na základě příslušnosti otce. Také v případě jména Josef Šindelář byl podobně jako u jména Václav proveden genealogický průzkum. Zachytil ve sledovaném období Josefy Šindeláře ve 4 místních rodinách, tři se odstěhovali a zbývá jediné potomek rolníka Aloise Šindeláře, tedy bratr padlého Jaroslava, který se po rozdělení dědictví v Louňovicích nevyskytoval. Pátou osobou je vyžlovský Josef Šindelář, výše popsaného osudu.

Když jsme přistoupili k identifikaci padlých „z pomníku“, narazili jsme na nečekané potíže. Ukázalo se, že uplynulé století představuje příliš dlouhý časový odstup a obecné povědomí, živé jistě v době zbudování pomníku, dnes není v kompletnosti dochováno. První, takřkajíc vstupní problém, představovalo již jen „přečtení“ na pomníku uvedených jmen. Původní deska byla totiž v polovině 70. let nahrazena novou s nápisem dnešní podoby. Dlouho nebyla k dispozici kvalitní historická fotografie, umožňující detailní pohled na podobu jmen a příjmení všech padlých. I po překonání tohoto problému nebylo v některých případech úplné jistoty, o které konkrétní osoby šlo (více osob stejného jména a příjmení přicházejících

v úvahu, nejistá domovská příslušnost). Bohužel nelze využít zápisů z obecní kroniky, která se někdy za okupace ztratila, dochovaná pamětní kniha hasičského sboru (iniciátor stavby pomníku) osudy padlých neuvádí, ani je nejmenuje. Jen částečně bylo úspěšné pátrání v archivu VHÚ Praha, kombinované údaji z matričních zápisů uložených v SOA Praha a písemným materiálem obecní provenience uloženým v SOKA Praha-východ v Přemyslení. Významnější posun nepředstavovalo ani letošní zveřejnění seznamů padlých a zraněných vojáků c. a k. armády. Také řazení padlých na pomníku nebylo pomůckou, jména nejsou uvedena abecedně, a jak vyplynulo ze zjištěných údajů ani dle narození nebo úmrtí (podobná „nahodilost“ ovšem není na tehdejších pomnících neobvyklá). Předložené portréty padlých představují dosavadní výsledek archivního průzkumu. Zůstávají sice nejasnosti, ale lze již hovořit o „pravděpodobně rekonstruované identifikaci“ louňovických padlých. S ohledem na uvažovanou obnovu podoby pomníku proto prosíme občanstvo, má-li k uvedeným údajům jakoukoliv informaci (vzpomínku, fotografii, písemnost) o její laskavé sdělení.

Otto Krutský
okrutsky@centrum.cz

Z ČINNOSTI SPOLKU STAROMILCŮ

Letní aktivity spolku byly (jako obvykle) limitovány pracovní dobou a vzájemně se prolínajícími dovolenými. Jak bylo v minulém zpravodaji avizováno, spolek se se svou sbírkou zúčastnil setkání sběratelů, konajícího se v rámci Keramického dne 31. 5. 2014 v Muzeu hrnčičství v Kostelci nad Černými lesy. Prezentovaná louňovická sbírka mezi přítomnými regionálními badateli vzbudila zaslouženou pozornost. Z několika úst bylo slyšet až závistivé „To kdybychom měli u nás...“. Tento obecný dojem nás jistě může naplňovat hrdostí. Také je to 15 let soustředěného zájmu! Ale známe i nedostatky - vážně detailní popisování sbírkového fondu, chybí čas se nad fotografiemi pozastavit.

V létě se uskutečnila pouze jediná společná akce, a to 4. 7. návštěva autorské výstavy ilustrátora a kreslíře Jiřího Filípka v Muzeu hrnčičství v Kostelci nad Černými lesy. Jiří Filípek poprvé ve „svém“ muzeu, které již patnáct let spravuje, poprvé představil svou vlastní tvorbu. Nezapře autorův vztah ke skautskému hnutí, dobrodružné literatuře a především k dílu Jaroslava Foglara. Hlavní část výstavy tak představovala komiksová tvorba pro takto laděná periodika (např. Stezka, Bobří stopa), nechyběly ani komiksy s náměty z místní historie. Vystaveny byly ale i krajinky, portréty či karikatury kosteleckých postav, představující Jiřího Filípka také jako vnímavého pozorovatele současnosti. S jeho ilustracemi se můžete setkat i v regionálních průvodcích a v neposlední řadě na plakátech různých akcí v okolí. Zadní místnost muzea byla věnována kosteleckým hasičům, kteří letos oslavili 140 let trvání. Mezi vystavenými památkami zaujal župní prapor - památka, která je dnes v soukromém vlastnictví.

Leitmotivem letošního roku je 100. výročí vypuknutí 1. světové války. Badatelsky se do tématu položil Ota Krut-

ský, část výsledků byla konzultována na Setkání rodáků 7. 6., tematice byla vzápětí věnována dvojice přednášek. V sobotu 14. 6. 2014 „Za císaře pána a vlast“ o rakouské armádě a Louňovácích v ní a po přeložení data nakonec v neděli 22. 6. 2014 „Za svobodnou republiku“ o legiích a louňovických legionářích. Obě přednášky byly jen spoře navštíveny, svůj díl na tom mělo jak přeložení data přednášky, tak pracovní zaneprázdněnost autora. Nepatřily tak ke zdařilým staromileckým podnikům. S tematikou 1. světové války se čtenáři mohou postupně seznamovat na stránkách zpravodaje.

V červenci byla ve vitrině před prodejnou instalována druhá část z výběru leteckých fotografií z let 2002/03, od září je zde ke zhlédnutí poslední, třetí, část. Aktivitu koncem léta projevil i náš „zvířecí“ odbor, věnující se podpoře zvířecích útulků. V sobotu dne 6. 9. 2014 proběhla v Louňovicích u sběrného dvora sbírka, směřující na pomoc psiho depozitu v Dolní Chvatlině u Zásnuk. Za příspěvky spolek jménem provozovatelů depozitu děkuje.

A na závěr ještě dvě poděkování za poskytnuté fotografické a písemné materiály. První patří manželům Kafkovým za zapůjčený archiv rodiny Řeřichových a paní Kobylkové z Prahy, neteři Jana Kolátora (správce rekreačního objektu fy. Baťa, krátce předsedy MNV), za unikátní foto z „baťovny“. Opět touto cestou prosíme čtenáře, mají-li jakékoliv památky spojené s Louňovicemi a jejich obyvateli o jejich laskavé zapůjčení či zpřístupnění. Přes výše naznačený „objem“ současné sbírky, lze stále nacházet důležité materiály, které by nám mohli mnohé z historie obce poodhalit či doplnit.

Otto Krutský

Před 15 lety se do Louňovic přistěhovala rodina krajanů z Kazachstánu

Před 15 lety se do Louňovic přistěhovala rodina Dryginů z Kazachstánu. Co tomu předcházelo? V Louňovicích až do roku 1993 v domě čp. 116 žila paní Irena Blažková. Když zemřela, nebyli zjištěni žádní dědicové, a tak její dům u lesa v Louňovičkách připadl státu. V té době v Louňovicích pobývali ještě tři nájemníci v rodinných domech, nepříjemný pozůstatek z let minulých, kdy byly byty přidělovány bez souhlasu vlastníků a za symbolické nájemné. Tak vznikla myšlenka dům po paní Blažkové získat od státu do majetku obce a zajistit tak bydlení pro ty tři nájemníky. Obec o této možnosti zahájila jednání s Okresním úřadem Praha-východ, jako zástupcem státu, a s rodinami všech tří nájemníků. Dříve než úspěšně skončila jednání s Okresním úřadem, vyřešilo se i bydlení všech tří babiček. Dvě šly bydlet k dcerám a jedna odešla do domova důchodců.

Obec Louňovice v roce 1997 přesto dům čp. 116 získala do majetku od státu za odhadní cenu 337.730,- Kč a zastupitelé rozhodli nabídnout jej k bydlení rodině navrátilců z bývalého Sovětského svazu. Pro tento účel obec získala dotaci ve výši 530.000,- Kč a provedla rekonstrukci domu za 1.707.441,- Kč. Ještě nutno doplnit, že na finančních darech od občanů bylo vybráno 95.740,- Kč. Při rozhodování o výběru rodiny navrátilců, které bude nabídnuto připravené bydlení v Louňovicích, přispělo na miskú vah to, že Dryginovi měli dva syny – dvojčata ve věku 12 let. Oba rádi hráli fotbal a byl předpoklad, že mohou posílit naše žákovské fotbalové mužstvo. Obec tedy rodině navrátilců poskytla bydlení a předem zajistila zaměstnání pro oba rodiče. Bylo rozhodnuto a v pátek 16. července 1999 v dopoledních hodinách jsme v Louňovicích přivítali nové obyvatele: Vladimíra Drygina, Tatánu Dryginovou a jejich syny Alexe a Andreje. Nesmím zapomenout, že se s nimi přistěhovala ještě fenečka jezevčíka Máňa. Vzpomínám si, že před jejich příjezdem proběhla v Louňovicích dobrovolná a velmi úspěšná akce k vybavení domu nábytkem, nádobím a vším potřebným k bydlení.

Teď po patnácti letech jsme všechny členy rodiny Dryginů vyzpovídali, abychom se dozvěděli, jak se jim v novém domově žije.

Tatáno, jak těžké bylo pro Vás rozhodování před 15 lety, zda se z Kazachstánu vystěhovat?

Bylo to hodně těžké. Narodila jsem se tam a až do svých 33 let zde žila. Zůstali mi tam rodiče, příbuzní, známí.

Měla jste tam zaměstnání? Jaké máte vzdělání?

Mám středoškolské vzdělání a pracovala jsem jako vychovatelka.

Tady v Čechách jste hned nastoupila do práce v Říčanech do bufetu na náměstí. Ještě tam pracujete?

Už ne. Našla jsem si místo pokojské v hotelu Mlýn Pataky v Žernovce. Mám to blízko do práce, jenom přeběhnu přes les.

Byla jste se už podívat za svými příbuznými do Kazachstánu?

Byla jsem tam už 5x. Zůstala mi tam velká rodina. Mám 4 sestry a bratra. Naposledy jsem tam byla na pohřbu svojí matky. To bylo smutné.

Neměla byste chuť se tam vrátit? Litovala jste někdy svého rozhodnutí?

Zvykání na nové prostředí, novou společnost a nové podmínky mi asi trvalo nejdéle z celé rodiny. Ale už jsem si zvykla, už bych se nevrátila. Tady mám rodinu, našla jsem si nové přátele, v práci jsem spokojená. Jsem vděčná za příležitost, které se dostalo mojí rodině a všem děkuji za pomoc.

Vladimíre, jak to bylo s rozhodováním o vysídlení z Kazachstánu u Vás?

Rozhodovali jsme se dlouho, možná dva roky. Potom přišla nabídka od společnosti Člověk v tísni a já jsem zvolil možnost zajistit lepší budoucnost pro mé dva syny.

Odkud jste se přistěhovali?

Z Aktubinské oblasti, z obce Kargalinskoje.

Vladimíre, Vám zůstala Česká národnost po předcích?

Moje maminka měla ještě české příjmení, jmenovala se Rambousková.

Jaký je příběh Vašich předků?

Můj prapraděd přesídlil společně s několika českými rodinami na Zakarpatskou Rus koncem 19. století, jako mnoho dalších Evropanů, na pozvání cara Alexeje, aby pomohli rozvoji jeho tehdejší málo rozvinuté krajiny. Mnoho lidí tehdy využilo možnosti najít nové domovy a obživu pro svoje rodiny. Po nástupu komunistů byla celá vesnice označena za kulaky a přesunuta na Sibiř. Můj praděd byl tehdy starostou vesnice a rozhodl, že se všichni vrátí zpět do vlasti. Pěšky se vydali do Čech, ale došli jen do Kazachstánu. Všichni byli tak unavení, že už neměli sílu pokračovat v cestě a chtěli si odpočinout. Proto se rozhodli, že se tady na nějaký rok usadí a založili novou českou vesnici Pereljubovku. Jenže pak přišel zákaz vystěhování a všichni museli v Kazachstánu zůstat.

Kde jste pracoval v Kazachstánu?

Mám střední odborné vzdělání a pracoval jsem jako strojuvůdce - vrtař. Před vystěhováním jsem byl zaměstnán v autoopravářském podniku.

Po přestěhování do Louňovic jste byl zaměstnán v Říčanech jako automechanik. Ještě tam pracujete?

Jsem rád, že jsem mohl hned nastoupit do zaměstnání a postarat se tak o rodinu. Za rok jsem si našel podobné místo v autoopravárenské dílně v Babicích, kde doteď pracuji a jsem spokojený.

Máte v České republice ještě nějaké příbuzenstvo?

Ano, navrátili se také moji rodiče.

Nezalitoval jste někdy rozhodnutí se přestěhovat do vlasti svých předků?

Nelitoval jsem ani jedinkrát. Je tady klid, mám dobrou práci, daří se nám dobře a děti mají zajištěnou lepší budoucnost.

Nejsdílnější z rodiny Dryginů byli oba synové Alexej a Andrej.

Alexeji, základní školní docházku jsi ukončil na Základní škole Mukařov před několika roky. Co bylo dál?

Jsem vyučený automechanik s maturitou. Potom jsem se dostal na Fakultu tělovýchovy a sportu, ale tu jsem nedokončil. Sport mě ale stále víc přitahoval, tak jsem si udělal několik rekvalifikačních kurzů a začal pracovat ve fitness centru Oasis City na Václavském náměstí a na Žižkově ve Fénix fitness centru jako profesionální fitness trenér.

Máš nějakou specializaci?

Absolvoval jsem 17 vzdělávacích programů určených pro fyzioterapeuty a trenéry, ze kterých mám certifikáty. Můžu je vyjmenovat, ale všechno najdete na mých webových stránkách www.dryginalex.cz.

Tvoje webové stránky jsem si prohlédla a byla jsem překvapená rozsahem nabízených služeb. Máš zákazníky?

Profesi fitness trenéra se věnuji už více než 9 let. Začátky nebyly lehké, zákazníky jsem hledal mezi kamarády, nabízel služby přes internet, hledal zájemce na specializovaná cvičení, například zdravotní. Postupně si mě nacházela hlavně ruská klientela, zejména pro moje jazykové znalosti.

Jaké máš záliby?

Především sport, cestování, alpinismus, adrenalinové sporty.

A plány do budoucna?

Teď si dělám kurz na horského průvodce a pak bych rád pořádal cesty do zahraničí. Horolezectví je můj koníček, právě jsem se vrátil ze samovýstupu na Mont Blanc.

Poslední otázka je, zda by ses chtěl vrátit do země, kde jsi se narodil?

Do Kazachstánu bych se nevrátil ani náhodou. Tam to není k životu. Jsem moc rád, že mohu žít v České republice a jsem za to vděčný.

Andreji, jak to bylo s Těbou?

Já jsem vyučený tesař s maturitou. Hned po škole jsem si našel práci u dřevařské firmy, kde jsem na Živnostenský list několik let pracoval. Při tom jsem hrál fotbal za Viktorii Žižkov ve druhé lize.

Ještě za Viktorii Žižkov hraješ?

Už ne, ale sportu se dál rekreačně věnuji.

Pamatuješ si ještě na váš příchod do Louňovic?

Na to se nedá zapomenout. Vzpomínám si na úžasný oběd v restauraci, na uvítací dort, který byl pro nás připravený v našem novém domovu, tady u lesa v Louňovicích, na krabici jídla.

Čím se zabýváš v současnosti?

Osamostatnil jsem se a založil si společně s bratrem Alexem vlastní firmu Drygin s.r.o, Building Company, která se zabývá realizací dřevostaveb všeho druhu.

To je zajímavé. Co nabízíte?

Realizujeme výstavbu nízkoenergetických dřevostaveb, především formou staveb na klíč, k okamžitému nastěhování, ale i formou hrubých staveb s možností samostatného vnitřního dokončení nezávislého na naší firmě. Každá zakázka je individuální a kopíruje přání klientů. Nabízíme komplexní služby od základové desky domu přes vybavení interiéru až po zahradní úpravy. Více informací najdete na našich webových stránkách www.dryginsro.cz.

Ještě položím závěrečnou otázku, zda i Ty jsi v Čechách spokojený?

Naprostě jsem tady spokojený. Mám tady plno přátel, práci, která mě baví, mohu vycestovat do celého světa, dobře se mi tu žije. Češi jsou milí, zvykli si na nás. Jsem moc rád, že tady mohu žít a děkuji za veškerou pomoc.

Na závěr se ještě vrátím k několika málo informacím o tom, jak a proč k přesídlování Českých krajanů z Ruska došlo.

V letech 1990 - 1993 proběhla výjimečná humanitární evakuace českých rodin z postižené černobylské oblasti (Volynští Češi), kdy náš stát zajistil krajanům vše, od udělení trvalého pobytu, přes převod financí, až po zajištění dopravy. Došlo k přesídlení 1.812 osob.

V reakci na přesídlovací akci z let 1990 - 1993 se s žádostí o přesídlení přihlásila krajanská komunita z Aktjubinské oblasti v Kazachstánu. Na rozdíl od předcházející akce, kterou organizačně zajišťovaly státní instituce, byla tato komunita přestěhována do ČR v gesci Ministerstva vnitra a ve spolupráci s nestátní neziskovou organizací Nadace Člověk v tísní - společnost při České televizi, o.p.s. v letech 1994 - 2001. V rámci tohoto přesídlení se do ČR přestěhovalo na 200 rodin (785 osob). Tento program byl zaměřen na pomoc krajanům, kteří žili ve vybraných vzdálených nebo ohrožených teritoriích, která každoročně stanovovala vláda na návrh ministrů vnitra a zahraničních věcí. Znamenalo to, že krajané podali žádost o trvalý pobyt a pro jeho povolení museli splnit všechny podmínky vyžadované zákonem č. 123/1992 Sb. Každá rodina musela mít zajištěný byt a práci pro praceschopné členy rodiny. Cílem přesídlení do České republiky byla snaha pomoci krajanům a dát jim určitou naději na kvalitnější život.

Marie Boudová

Zplaňující cibuloviny

Blíží se doba vhodná k vysazování cibulovin. Pokud je v zahradě třeba zakrýt s minimem námahy volná místa v záhonech a pod stromy, není nic lepšího než vysadit dva až tři tucty cibulek, nechat je jejich osudu a rok za rokem se těšit ze stále bohatšího koberce květů. Robustní dlouhověké cibuloviny se mohou samovolně množit a rozšiřovat prostřednictvím dceřiných cibulek nebo výsevem. Zplání však jen tehdy, když jim poskytneme vhodné stanoviště.

K nejsnadněji zplaňujícím druhům však patří drobné cibuloviny jako ladoňky, sněženky, šafrány a ladoničky, které na jaře rychle pokryjí každou proluku na polo stinných záhonech nebo pod dosud holými stromy. Pomaleji se šíří řebčíky kostkované, které se vysemeňují jen na vlhkých a chladných místech. Také žluté hvězdičky talovínů se pod keři a stromy začnou velkoplošně rozrůstat teprve po několika letech.

Některé vytrvalé cibuloviny jako modřence, narcisy ze skupiny Cyclamineus a drobné pozdní tulipány jsou vhodné jak pro slunné trvalkové záhony, tak pro skaliky. Jejich rozrůstání na záhonech je omezeno okolními

trvalkami. Vhodnými partnery jsou zejména později rašící druhy, které cibulovinám v době květu ponechávají dostatek prostoru a teprve později překryjí jejich žloutnoucí listy. Optimální volbou jsou například hvězdnice, stračky, kosatce bradaté, třapatky a zápleváky.

Péče o malé zplaňující cibuloviny se omezuje jen na to nejnutnější. Zaléváme je jen tehdy, je-li jaro velmi suché. V létě cibulkám vyhovuje sucho, které je zajištěno díky husté síti kořenů trvalek nebo keřů. Jedinou podmínkou pro každoroční spolehlivý růst, rozmnožování a květ je: ponechat rostlínkám listy až do doby než samy zežloutnou.

Stejně spolehlivě se rozrůstají pod keři a stromy sasaniky, hyacintovce, bledule a snědky.

Pokud se na jaře chcete kochat skupinkami cibulovin v trávníku, je třeba právě nyní odkrýt kus travního drnu a zasadit větší množství (10-20) cibulek. Vhodné jsou šafrány, modřence a ladoňky, které se v následujících letech rozmnoží a vytvoří rozrůstající se plochy květů. Po zasazení cibulky opět odklopeným drnem přikryjeme.

Mariana Procházková

Kostel Narození Panny Marie v Mnichovicích

Mnichovice leží 8km jihovýchodně od Říčan a žije zde 2700 obyvatel. Městem vede železniční trať z Benešova do Prahy. Na městečko byly Mnichovice povýšeny už roku 1420 a znovu v roce 1485 králem Vladislavem II., který dal městečku znak a pečeť. Na znaku jsou dva pštrosi v zeleném poli držící pancíř a nad jejich hlavami stojí rytíř v brnění a drží v ruce meč. Tento poněkud exotický námět má zřejmě svůj původ v tom, že rychtářem byl v době udělení znaku muž jménem Pštros. Na město byly Mnichovice povýšeny v roce 1630.

První písemná zmínka o obci pochází z roku 1135. Ves se nejspíše jmenuje po sázavských mniších, kteří zde rozšířili křesťanství. V roce 1134 založili sázavští mniši na území obce Bosákov ves Mnichovice (Mnichovicium). Mniši zde v původně pohanské vesnici pořádali trhy a zakládali rybníky a postupně začali šířit křesťanství. Sázavský opat Silvestr zde založil baziliku zasvěcenou archandělu Michaelu. V té době prý v Mnichovicích existoval i klášter, jinde se říká, že šlo pouze o hospic. O Mnichovicích se píše už v Kosmově kronice. V této kronice totiž po Kosmově smrti pokračoval samostatně benediktinský mnich ze Sázavského kláštera. Ten zapsal, že opat Silvestr „vybudoval ve vsi zvané Mnichovice baziliku ke cti svatého Michaela a všech ctností nebeských“.

Románský kostel ale brzy svou velikostí nestačil, proto byl kolem roku 1330 přestavěn na gotický kostel, zasvě-

cený Narození Panny Marie. Zároveň s gotickým kostelem byla postavena i fara, stále kněze tam dosazoval sázavský klášter, který vlastnil Mnichovice až do roku 1420. První fara byla dřevěná a měla doškovou střechu. Mnichovice se staly největší obcí celé farnosti. Ve věži kostela byly 3 velké zvony, Jan, Burian a Hodinář. Z gotického chrámu se bohužel nic nezachovalo, ani žádné plány, ani nákresey.

Dne 23. srpna 1746 totiž vypukl v obci požár, spáleno bylo více než 20 domů a také kostel byl zcela zničen. Brzy byl na základech gotického kostela postaven kostel nový ve stylu selského baroka. Velkou zásluhu na rychlé

stavbě měl velebný pán Matěj František Najič (zemřel 1756). Nový barokní kostel byl vysvěcen v roce 1754 pražským biskupem Antonínem Vokounem. Pod hlavním oltářem je krypta, která je pozůstatkem původního gotického kostela, možná i románské baziliky. V kryptě je pohřbeno 11 těl. V roce 1852 sestavil jejich seznam kaplan Josef Ludvík a potvrdil ho kněz Václav Kramerius. Je zde pohřben se svou matkou i kněz Matěj František Najič, který zde působil jako farář 42 let. Současná patrová fara byla postavena už v letech 1721-22. V roce 1828 proběhla její přestavba, byly odstraněny klenby u oken a dveří. Poslední velká oprava fary proběhla ve 30. letech 20. století. V současné době se střecha fary dostala do havarijního stavu. Střešní krytina byla popraskaná a dešťová voda zatékala do konstrukce krovu. Římskokatolická farnost zažádala o dotaci v rámci Výzvy MAS Říčansko. Výběrovou komisí byl vybrán projekt a bezprostředně po schválení projektu vyhlásila farnost výběrové řízení na výběr zhotovitele a rekonstrukce střechy mohla být v roce 2013 zahájena. Dnešní barokní kostel je obdélníkový, jednolodní s kulatým presbytářem (kněžištěm), který je pozůstatkem původního gotického kostela. Dalším pozůstatkem někdejšího kostela je opěrný systém za hlavním oltářem.

Ke kostelu byly připojeny dvě postranní kaple. Epištolní kaple je zacloněna mohutným štítem. Hlavní průčelí zdobí volutový štít s bohatým římsovím. Zde je hlavní vchod do kostela. Nad vchodem je znak patrona kostela, rodu Khevenhullera-Metsche. Znak je vytesán z červeného nučického kamene.

Jižní průčelí vedoucí na Masarykovo náměstí je velmi zdobné a vytváří zdánlivě hlavní průčelí. Uprostřed je zazděný výklenek, který je pozůstatkem původního románského kostela. Nad výklenkem jsou sluneční hodiny, neboť město původně nemělo prostředky na postavení mechanických hodin.

Uvnitř kostela je kazatelna, která má tvar velryby s otevřenou tlamou a několika zlatými šupinami. Jejím autorem je řezbář Lazar Widenmann z Plzně. Cenná je rovněž cínová křtitelnice z 16. století. Hlavní oltář pochází z roku 1753, je zdoben sochami sv. Anny a Jáchyma, sv. Jana Nepomuckého a Antonína Paduánského. Oltářní obraz Narození P. Marie z roku 1838 je dílem V. Markovského.

Mše svatá se zde koná v neděli v 8.30 a v úterý a středu od 17.30 hodin. V zimním období se mše ve všední dny koná v zimní kapli na faře.

Božena Homolková

KAM NA VÝLET

Vidovice – zámek Berchtold

Reklama na zámek Berchtold na mě už nějakou dobu vykukovala ze Zápraží a jiných regionálních časopisů. Uvítala jsem tedy možnost, seznámit se během svatebního obřadu kamarádky s prezentovanou nabídkou. Celkový dojem byl dobrý, protože se vydařilo počasí. Když přimhouřím oči nad hotelovými službami, které kvalitou neodpovídaly ceně, tak zámeček k výletu doporučím.

Zaujalo mě totiž nadšení dětí, které si různé atrakce v areálu zámku a sportovního centra opravdu užívaly. Miniatury hradů a zámků, různé skřítkové a jiné pohádkové postavičky, Mini ZOO i strašidelné peklo se dětem líbí. Areál zámku Berchtold navštívte jen při dobrém počasí, třeba jako zastávku na cyklovýletu, kdy potřebujete drobotinu trochu utahat na trampolíně a prolézačkách. Není to zámek, kam se můžete na několik hodin schovat, když venku vytrvale prší. Malé muzeum, vybudované ve spolupráci s obcí Kunice, projdete za několik minut.

Panské sídlo ve Vidovicích, které jsou nyní součástí obce Kunice, je zmiňováno už na konci 14. století. Ves byla centrem samostatného šlechtického statku rodu „z Vidovic“. Sídlo zaniklo pravděpodobně v 2. polovině 15. století. Ves pak byla na několik století rozdělena mezi více panství. V 18. století patřila ves s poplužním dvorem ke statku Velké Popovice, od roku 1808 pak ke statku Chlum.

Jádro současného zámku je z 19. století. Jednalo se o poměrně jednoduchou jednotraktovou stavbu, která se v roce 1904 rozrostla razantní přestavbou. Starší budova byla prodloužena o celých 17 metrů směrem na západ. Ve středu jižního průčelí byla postavena věžička nad ozdobným štítem, krátká západní a východní průčelí získala na všech třech stranách vysoké štíty. Menší úpravy proběhly i v roce 1910. Další zásahy provedla v 2. polovině 20. století československá armáda (včetně zastavení parku užitkovými budovami). Po opuštění areálu armádou byl chátrající zámek převeden na obec, která ho v roce 1993 prodala soukromé firmě. Ta chátrání dovedla až k trpkému konci. Ruinu v roce 2005 zakoupila a začala opravovat rodina současného majitele JUDr. Václava Růžičky. Přistavěno bylo celé nové křídlo směrem do parku a půdorys budovy tak dostal výsledný tvar písmene „T“.

Zájemcům o historii ukazuje rekonstrukce značně zdevastovaného zámečku, zařazeného mezi ohrožené památky, také jednu z cest, jak lze některé historické budovy zachránit. Nevím, jestli je označení rekonstrukce vhodný termín. Ruina se probudila k novému životu.

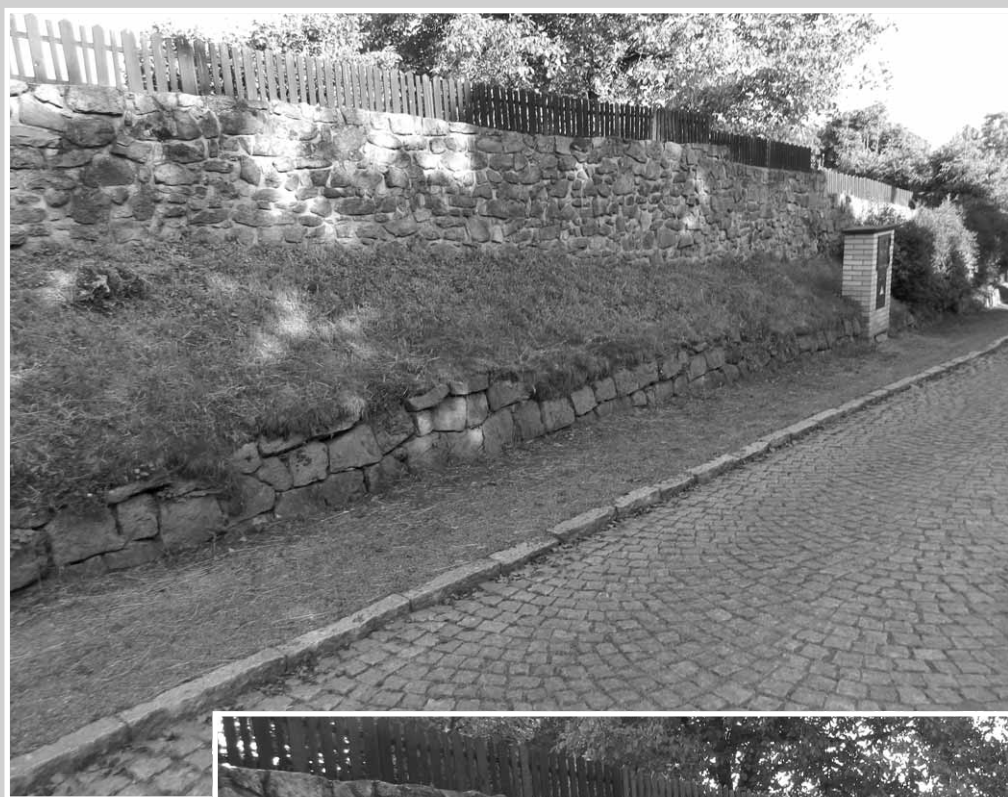
Prohlídky zámku s průvodcem jsou denně od 10-16 hod. v každou celou hodinu.

Více informací na www.zamekberchtold.cz/

Eva Uzlová

MINULOST a SOUČASNOST

úprava ulice Na Zvoničce

NA ZVONIČCE
PŘED OPRAVOU

LETOŠNÍ
OPRAVA TARASU
NA ZVONIČCE
SPOJENÁ
S ROZŠÍŘENÍM
CHODNÍKU

Redakce: Marie Boudová, Pavel Čadil, Roman Čížek, Božena Homolková, Dana Kodejšová, Stanislav Kurel, Mariana Procházková, Josef Řehák, Eva Uzlová. Grafická úprava: Olga Myslíková.

Vydavatel: Obecní úřad Louňovice. Registrace: MK ČR-E 173